

Στα κύματα του Καλαμά

Για τα χάρτινα ιστιοφόρα της παιδικής μας ηλικίας η κορυφαία ίσαλος γραμμή χαράχτηκε στα πράσινα ακρογιάλια του Καλαμά. Από τους κάβους του Βοιδολίβαδου, της Κόντρας, του Αγιο Μάρκου, τα κακά Λιθάρια, ξεκίνησε κάθε πειρατική, καταδρομική ενέργεια. Ενάντια στα ψάρια, ενάντια στα περιβόλια, ενάντια στα μποστάνια. Θρασύτατοι άρπαγες, ανέμελοι γνωρίζαμε πως οι νύφες λούζονταν κι έστηναν χορό. Αόρατες. Αλλά έντονα παρούσες. Μέσα στην κρυστάλλινη καθαρότητα, των νερών, των ήχων, των χρωμάτων. Ενας μεγάλος καθρέφτης που αντανακλούσε την γέννηση, και το Λευιτικό και το Δευτερονόμιο ολοι βουτηχτές. Ενάντια στον κίνδυνο. Με τη χαρά της αφθαρσίας μες τα μάτια. Σε μια άνιση αναμέτρηση, διότι ο γίγαντας Καλαμάς συμμετέχοντας στο παιχνίδι μας μπορούσε εύκολα να μας καταπιεί. Αλλά διασκέδαζε μαζί μας. Ετσι χάρη στη μεγαλοσύνη του, απολαμβάναμε, τη δροσιά, την περιπέτεια, τη δράση.

Χάχανα, τσιρίδες, φωνές, ένα με τα μουρμουρητά των νερών, παράφωνο τραγούδι, που χάνονταν στον αντίλαλο του καταπράσινου κατήφορου. Το βραδινό μαστίγιο της μακαρίτισσας. Ανελέητο. Να φέρνει την ισορροπία ανάμεσα στη χαρά της μέρας μες το ολονύκτιο κλάμα. Το πρωτάθλημα κατάδυσης. Ποιος θα πηδήξει από το ψηλότερο σημείο του Πλάτανου; Ποιος θα βγάλει χαλίκια από το πάτο της σοίρας;

Ολοι πρωταθλητές. Σε τεράστια κολυμπήθρα. Με συνεχείς αναβαπτίσεις και εκπλήξεις. Ενα κούτσουρο με πολλά τσιατάλια πήγε και σκάλωσε στο σέλκι. Κλάρες που κατηφόριζαν, αγκαλιάστηκαν σφιχτά μένοντας εκεί. Εφερε ο χειμώνας άμμο και χαλίκι. Είδαμε την επόμενη χρονιά, ένα μικρό νησάκι. Πάνω στο σέλκι δυο πουλιά έκαναν την πουπουλένια αγάπη τους φωλίτσα. Γέμισε η Ανοιξη τραγούδια κι αγκαλιές. Ενα από τα ελάχιστα γεγονότα καθημερινής δημιουργίας. Άλλες φορές κάποιο θρόισμα, ερχόταν από μακριά στο λάκκο του Σκοζα. Η μελωδία του αγέρα, έσβηνε στο νερό.

Η πιο συναρπαστική αρένα για παιδιά. Καθημερινό πανηγύρι και γιορτές, πάνω στην ορμή των νερών.

Οι πατημασιές της συμμορίας των ξυπόλητων έχουν σβήσει με τις πρώτες ψυχάλες της ενηλικίωσης. Βέβαιος ότι τα ιερά και οι βωμοί της χαμένης αθωότητας είναι πλέον ερείπια. Γλυτώνω τα τρισάγια. Φτάνω κάτω από την γιγάντια σκιά του Πλάτανου

Το όνειρο κράτησε καλά και σε μάκρος. Ωσπου το ΚΤΕΛ έδωσε τέλος στις παιδικές αυταπάτες. Τα πεζά ζητήματα περί τροφής, στέγης, εργασίας κλπ μας έριξαν σε τσιμεντένια, πέρα βρέχει Δερβενάκια. Ολα έγιναν ανάμνηση. Κάναμε μια πολυτελή συσκευασία και πετάξαμε το κουτί με τις αναμνήσεις, σε ένα από τα πατάρια της μνήμης, το πιο θεοσκότεινο.

Τώρα η ανάμνηση λειτουργεί σαν δυνατός μαγνήτης. Κατηφορίζω από το στενό δρομάκι. Χωρίς αποσκευές, χωρίς απορίες. Τα θυμάρια έχουνε κάνει το δρομάκι λόγγο. Κάποτε ήταν η λεωφόρος προς την παιδική δόξα. Δυο απανωτά φτερνίσματα. Μπροστά μου ξεδιπλώνεται η αγαπημένη κογκέλα της Μπεγλίτσας. Ολόλευκες χαλικάριες. Χιλιάδες χρόνια λούτρας του Καλαμά. Χωρίς χημικά. Μέχρι την μεγαλοφυή εμφάνιση μας.

Κάθομαι σε μια κοτρώνα, ψάχνοντας παλιά σημάδια. Διαχέω τις αισθήσεις στην άγρια ομορφιά. Κοιτάζω την όχθη όπου το νερό, φύλαγε την άμμο ναζιάρικα δίνοντας αόριστες υποσχέσεις. Τώρα ξερνάει τον καρκίνο με μορφή μουδαλων. Οι βρώμικες ρίζες συνεχίζουν το μαγάρισμα., ο Καλαμάς το παλεύει πληγιασμένος. Μια πέστροφα σαλτάρει νευρικά, να καταπιεί ένα μυγάκι. Αρα μέσα στη δηλητηριώδη πρέσα της ανθρώπινης ανοησίας, τα ψάρια, δίνουν ακόμα την άνιση μάχη. Περίπου ζωντανά. Για το κέρδος. Την αφετηρία της ανθρώπινης δυστυχίας. Ο πιο αντιαμερικανικός λαός στο πιο πετυχημένο πείραμα. Στις διαδηλώσεις, κρατώντας με ευαισθησία την κόκα- κόλα και το Μάλμπορο. Ενώντια στην εκμετάλλευση. Με Κάλβιν Κλάιν και υπέροχα ροκ, ανατρεπτικά

κομμάτια.

Και εξαίφνης βουητό. Τα πλατάνια και τα σέλκια παραμερίζουν. Σε απέραντο πλάτωμα ανοίγεται. Πλήθος σε μια εξέδρα οι επίσημοι. Με τη λινοβαμβακί ιλαρότητα τους. Οι αρχές, οι σπουδαιοφανείς. Οι εργολάβοι των κοινών. Οι οικολογικές οργανώσεις. Ο κυρ- Αλέκος με την ιατρική μπλούζα του ξάδερφου και την πράσινη κορδέλα, εκσυγχρονιστής- θεραπευτής.

Η μάζα. Για ένα μικρό ρουσφέτι.

Μια αστραπή κόβει τον ορίζοντα και τη γαλήνη στα δυο.

Φτερωτοί άγγελοι εκδικητές.

Με μάτια από πυρακτωμένο θειάφι, με την ρομφαία λαμπαδιασμένη. Η ιαχή; Αχρείοι! Κάνατε τον Παράδεισο, επιδοτούμενο χοιροστάσιο. Καταστρέφετε, ρημάζετε. Βαφτίσατε την ευλογία υδάτινους πόρους, την ομορφιά, προϊόν. Κάνατε την δημιουργία, αγωγό αποχέτευσης. Αθλιοι! Μια δεύτερη αστραπή. Ενας τεράστιος ανεμοστρόβιλος, ξεκινάει από τους ουρανούς και χωνεύει στο βάθος της σοϊρας. Όλοι μεταμορφώνονται σε λεκιασμένα πλατανόφυλλα. Αρχίζει η ιλιγγιώδης περιστροφή. Στο βάθος της σοϊρας μια μυλόπετρα, αλέθει αργά το μεταλλαγμένο πλήθος. Αργά, πολύ αργά θα ξεβρομίσομε.

Γιώργος Τσώμος

Φιλιάτες, Οκτώβρης 2007

Πηγή: [Εφημερίδα τα ΝΕΑ της Επαρχίας Φιλιατών](#)